

holder, og vi er spændte på at se, hvordan regeringen vil samarbejde og klinke de skår, som de nu effektivt har fået slået i hele Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Blot den bemærkning til fru Sandy Brinck, at jeg allerede under førstebehandlingen rent faktisk også behandlede nogle af de punkter, som fru Sandy Brinck nævnte her fra talerstolen i dag, herunder også det arbejde, som er foregået i arbejdsgruppen, som har været inde at se på de her emner, bl.a. omkring afhøring af børn og hvem der skal være til stede, særlige børnevenlige lokaler osv. Det var alt sammen med i talen under førstebehandlingen. Det er mest for referatets skyld, for at vi ikke skal blive beskyldt for, at vi ikke har forholdt os til substansen i oplægget. Det mener jeg rent faktisk vi har.

Men tilbage står altså, at der kommer en national handlingsplan inden for et par måneder. Hvorvidt alle Socialdemokratiets punkter vil være indeholdt i handlingsplanen er det for tidligt at sige nu, men jeg vil gerne gentage min opfordring til alle partier om at medvirke positivt til, at handlingsplanen får opbakning fra alle Folketingets partier, når den til sin tid bliver fremlagt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 50 (S, SF, RV, EL og KRF) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 4: Forslag til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. (Godtgørelse til efterladte ved dødsfald).

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 2/10 2002. Første behandling 8/10 2002. Betænkning 9/12 2002).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslaget sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Man kan selvfølgelig have sine bange anelser med den forrige debat in mente, når man overhovedet tør tage ordet, men jeg vil alligevel godt forsøge også ud fra ønsket om en essensdebat, en debat omkring indholdet af det her forslag eller mangel på samme.

Jeg undrer mig over, når man i JydskeVestkysten den 28. november 2002 læser: »Minister åben for erstatning til terrorofre«. Der står videre, at justitsministeren imødekommer ønske om erstatning til familier, til danskere, som dør i udlandet. Og videre, at de 100.000 kr., som ministeren ønsker at yde i godtgørelse, var ment som hovedregel kun møntet på indenlandske sager, men nu er hun efter et par ugers politisk tovtrækkeri parat til at gå et skridt videre og møde oppositionen på halvvejen.

Når man så ser den debat, vi har haft under udvalgsarbejdet, når man ser, hvad der rent faktisk er sket, og når man ser på den betænkning, der ligger, og også det ændringsforslag, som vi har stillet fra Socialdemokratiets side, så kan jeg egentlig ikke rigtig se, hvor den halvvej er, hvor ministeren er kommet os i møde.

Sådan som jeg ser det, er der dels fra ministerens side, dels fra Venstres og De Konservatives og Dansk Folkepartis side en klar afvisning af, at man vil støtte et ændringsforslag, som rent faktisk betyder, at vi her går ind og siger: Det er underordnet, om den forbrydelse, der er sket, er sket her i landet eller er sket i udlandet. Den torterstatning, som skal være mulig at kunne få udbetalt her i landet, skal tilsvarende være mulig at få, hvis forbrydelsen måtte være sket i udlandet.

Kl. 14.50

Vi har vanvittigt svært ved at se, at den lidelse, den smerte, det kan forvolde hos mennesker på en meget ubehagelig måde at miste en nærtstående, skulle være mindre, fordi forbrydelsen er sket i udlandet. Så meget mere har jeg svært ved overhovedet at fatte, hvad det er, ministeren er kommet os i møde med, i og med at vi her fra regeringspartierne side har måtte konstatere, at